KAPOCS
SOPRONI ÖREGDIÁKOK ÉRTESITÖJE
I. ÉVFOLYAM 1. SZÁM 1965 MÁRCIUS

TERVEK ÉS ELKÉPZELÉSEK.

A KAPOCS programját legvilágosabban a beérkezett levelek jelölik ki. Az alábbiakban szemelvényeket közlünk azokból. Miután többeknek volt ugyanaz az elképzelése, nem az összes válaszokat idézzük.

Az ismertetett program nem lezárt. Újabb és újabb ötletekért a szerkesztőség hálás lenne. Ugyancsak javaslatokért a KAPOCS formáját, díszítését illetően.

Tarnócai Karcsi írja Vancouverből: „Az értesítő végén legyen egy állandó hely fenntartva a személyi hirdetések számára. Ez foglalna magába mindennemű változást, hirdetést, publikációt, újítást, munkában való előmenetelt, természetesen addig a fokig amíg az közérdekű.

A közös beszélgetéseink alapján a fiúkkal azon a véleményen voltunk, hogy egy kiadandó lapnak összesíteni kell mindazt a munkát, amit az Egyesület tagjai végeznek. Vagyis az utókor számára egy dokumentum kell az itteni életünkről és munkánkról. Valahogy úgy foglalnám össze, az idegen járomba fogott magyar erők megmentése a magyar név és magyarságunk számára.

Okvetlenül fel kell vetni az önkéntes anyagi hozzájárulás kérdését. Még ha csoportról is van szó ez mind pénzbe kerül, sok kicsi végül is sokra megy. /Szerk. az eredeti elgondolás szerint nem tervezünk előfizetési díjat./

A nyilvántartás szempontjából jó lenne egy kérdőívet kiküldeni vagy már a meglévő tagokról általunk kitölteni.”

Horváth Ottó írja Hope-ból: „Én feltétlenül szükségesnek tartom, hogy létre hozzunk egy Egyesületet. Tudjuk, hogy a magyar történelemmel foglalkozók mindig, kezdve a középkortól, élénken foglalkoztak azokkal a fiatalokkal, akik a külföldi egyetemekre mentek tanulni. Népünk történetében a mi esetünk az első, mikor egy egyetem szinte együtt a tanárok a diákokkal elhagyták az országot. /1945-ben a Műegyetem hasonlóképpen kitelepült Németországba, de nem tudott működni és igen hamarosan szétszéledtek úgy a tanárok, mint a diákok. Szerk. / Hiszem, hogy egyszer a mi egyetemünk esete is foglalkoztatni fogja a történelemmel bajlódókat, és hogy a velünk foglalkozó személyek – akár a mostaniak, akár a későbbiek – milyen véleményt alakítanak ki és hirdetnek rólunk az teljesen rajtunk múlik. Ha maradunk úgy, ahogyan most vagyunk, szerte széjjel akkor nem sokára nyomunk veszik, egymásról még mi is alig fogunk tudni valamit. A velünk foglalkozni kívánók meg csak annyit tudnak megállapítani, hogy felszívódtunk és ha ez így lesz, akkor már igaza lesz a propagandának, hogy mi kalandorok stb. vagyunk. Ha azonban létrehozunk egy Egyesületet, mely hivatva lesz arra, hogy nyilvántartsa népünkkel történteket, összegyűjtse népünk irodalmi munkáit, akkor még a velünk szélsőségesen foglalkozók véleménye is megváltozik majd. A velünk reálisan foglalkozók pedig egy tiszta képet fognak kapni sorsunkról.

Ha már pontosan tudjuk az egyes földrészek szerinti megoszlást, akkor talán érdemes lenne az Egyesületünkön belül csoportokat alakítani pl. Európa-i, Dél-Amerika-i stb.”

/A szerk. tudomása szerint egy magyar Erdészeti Egyesület működik Dél-Amerikában azokból, akik 1945 után hagyták el Magyarországot. A kapcsolatok

felvételére megtörténtek a lépések Fodor Gyula bácsi útján, aki levelezésben van Ijász Ervin professzorral a Columbia-i Egyetem fatechnológiai tanszékének vezetőjével.

A csoportok alakítása nagyon megkönnyítené a munkát a Központi szervezés számára, mert pl. a KAPOCS tartalmi értékét állandóan fejleszteni lehetne ezeknek a csoportoknak értékes, Észak-Amerikán kívül történő eseményeinek ismertetésével.

Az idősebb, de a fiatalabb kollégák között is mindig többen lesznek, akik magasabb beosztásba kerülnek, vagy tudományos munkakörben dolgoznak, ahol irodalmi tevékenységet fejtenek ki, előadásokat tartanak stb. Ha ezek a kollégák a megjelent cikkeiknek a külön-lenyomatát néhány példányban megküldenék, azokat mi itt összefűznénk évről évre és megőriznénk. Ezt tartom egyik legfontosabbnak, mert ezzel mérhető le legjobban a kollégák tevékenysége. Függetlenül attól, hogy miről szól, vagy milyen nyelven jelent meg, de bizonyít egy komoly munkát. Nagyon jó lenne, ha azok a kollégák, akik magasabb tanulmányokat folytattak vagy most végzik, thésisük egy példányát megküldenék, mi itt megőriznénk és ha egyszer azokat haza lehet juttatni, elküldenénk Sopronba.

Arra is gondoltam, hogy az irodalmi téren tevékeny kollégákat felkérnénk egy-egy cikk megírására, és e cikkeket időnként egy könyv formájában kiadnánk, mint pl. amilyen az egyetemünk 150 éves fennállására kiadott emlékkönyv volt. Hiszem azt, hogy nincsen még egy ilyen intellektuális csoport a földön, amelynek tagjai ennyire szerteágazó munkakörökben helyt tudnak állni, mint a mi kollégáink. A tanulmányok várható sokoldalúsága egy ilyen könyvben egy értékes művet foglalna magába, amelynek előállítása otthoni viszonylatban elképzelhetetlen."

Zsilinszky Győző írja Torontóból: „A Soproni Öregdiákok Egyesületéhez őszinte lelkesedéssel csatlakozom. Több kollégával kapcsolatba léptem levél útján, várom válaszukat. Radványi Tivadar már említette csatlakozási szándékát."

Hahn Fülöp írja Eugene-ből, Oregon: „Nagy örömmel fogadtam a kezdeményezést az Egyesülettel kapcsolatban. Csak ritkán találkozom a fiúkkal, de mindig az az érzésem, hogy a társaság sokkal gyorsabban távolodik egymástól, mint azt én valaha is elképzeltem. Az tény, hogy a régi egység nem állítható fel, mert a körülmények nagyon sokat változtak az emberekkel együtt. Ez azonban szerintem nem zárja ki azt a lehetőséget, hogy a széteső társaságot egy kicsit közelebb lehetne hozni egymáshoz.

Itt Amerikában már igen sokan ismerik ezt a volt soproni egységet és általában azon vannak a legjobban meglepődve, hogy mi mennyire összetartunk, ellentétben az itteniekkel. Persze én tudom, hogy ez már csak szinte a múlté. Végeredményben találkozni egymással a nagy távolságokat figyelembe véve nem könnyű, így én is híve vagyok a félévenként megjelenő tájékoztatónak. Sokszor már csak azt is jólesik hallani, ha csak egy címjegyzék jut el hozzám évente. Egy néhány soros beszámoló mindenkiről félévenként, szerintem egy igen nagy eredmény volna.

Én támogatója vagyok a gondolatnak és szívesen segítek amennyit csak tudok.

Draskóy Gyurka írja St. John's, Newfoundlandból: „Tényleg itt az ideje, hogy egy soproni Alumnit alapítsunk, habár nem hiszem, hogy évfolyamunkon belül a gondolat sok követőre fog találni. Sokan léptek ki az Egyetem kapuján 1961-ben, akik azt mondták, felejtsük el, hogy valaha is láttuk egymást.

Mindenesetre meg kell próbálni összehozni a társaságot, talán az, hogy nem láttuk egymást évekig, sok mindent meggyógyított, s talán az örökös trouble makereknek is benőtt a feje, és most felnőtt emberként fognak viselkedni. Sokan megnősültek, sokan komoly eredményeket értek el, és ez megváltoztatta a gondolkozásukat az életről és embertársaikról.

A KAPOCS ötletét örömmel fogadtam. Úgy gondolom, bevezetésül nem beszámolót küldenénk arról, ahol élünk, hanem beszámolót saját magunkról, eredményeinkről s új családunkról. Talán ez fogja érdekelni a többieket is."

Szalamin Gabi írja Frederictonból, N.B.: „A legmesszebbmenően egyetértek a szervezkedés gondolatával, és azt mindenben támogatni kívánom.

Szerintem célkitűzésünk egyik legfontosabb pontjaként kellene nyilvántartani Főiskolánk 56 óta eltelt történetének részletes leírását és annak publikálását, lehetőleg és talán kizárólagosan angol nyelven, amit aztán megküldenének minden nagyobb egyetem erdészeti fakultásának. Hogy ezt mennyire jó néven vennék, arra példa az az eset, amikor egy példányt ajándékoztam a floridai dékánomnak a százötven éves évfordulóra kiadott emlékkönyvből. A dékán úr külön levélben, postán feladva köszönte meg azt nekem azzal a megjegyzéssel, hogy egyik legbecsesebb példánya lesz az egyetem erdészeti szakkönyvtárának.

Egy megírandó és kiadandó füzetnek tartalmaznia kellene minden egyes leány és fiú egyéni sorsának és történetének rövid ismertetését, nevezetesen, hogy mikor végzett, hova került, tanult-e tovább, és ha igen, milyen újabb diplomát szerzett. Jelenleg mit csinál és esetleg speciális jövőbeli elképzeléseit és terveit. Egyedenként ez nem lenne több, mint három-négy sor, ami később egy megfizethetetlen dokumentum lenne, különösen az otthoniak számára. Így mintegy számot vethetnénk sáfárkodásainkról. A magam részéről hajlandó lennék az egész volt öt év ilyesféle kiértékelését elvégezni.”

Németh Lajos írja Lewistonból, Idaho: „Helyesnek tartom az Egyesület megszervezését és a KAPOCS kiadását, csak minél előbb, mielőtt teljesen szétszakadnánk.”

Bajzák Dénes írja Syracuse-ból, N.Y.: „Örömmel üdvözlöm a szervezkedés elindítását, és nagyon hasznosnak tartom. Egy párszor én is gondoltam rá, hogy jó lenne egy körirat formájában beszámolni olyan dolgokról, ami nem mindennapi. Gondolok itt az európai utamra, amikor hat évfolyamtársammal találkoztam Németországban meg Ausztriában. Fontosnak tartom beszervezni az Amerikán kívül élő volt társainkat a különböző világrészekből. Ők nagyon el vannak szigetelve, és már-már szinte lehetetlen a kapcsolatot velük megtalálni. Talán ezúton sikerülni fog.”

A levelek idézésének sorrendje a beérkezés időrendje szerint történt.

– – –

HÍREK . . .

Dr. Koller Pál kitüntetése. Koller professzor urat az Ohio-i Erdészeti Egyesület /Ohio Forestry Association/ személyi kitüntetésben részesítette Ohio államban végzett kiemelkedő munkájáért.

OFA lapja felsorolja Professzor úrnak úgy Európában mint Ohio államában végzett munkaköreit, és „kiemelkedőnek” és „óriásinak” nevezte azt a munkát, melyet kifejtett az Ohio erdészetében.

A lap írója külön kihangsúlyozza Professzor úrnak az erdészeti ifjúság nevelése terén végzett nagy munkáját. Az elmúlt 10 évben állandó instruktora volt az OFA erdészeti ifjúság táborának, 1957 és 1958-ban Vancouverbe települt soproni Erdőmérnöki Főiskolán tanított. Az ihlet és életszemlélet – írja a lap – melyeket adott azon fiatalok százainak, kik a jövőben az erdészet ügyét fogják szolgálni, felbecsülhetetlen. Minden tanítványában azt a maradandó mély benyomást hagyta, hogy az erdő és az emberiség egymástól egy elválaszthatatlan, fontos egység.

A lap külön méltatja Professzor úrnak az Erdészeti Egyesületben végzett állandó és felbecsülhetetlen munkáját.

Koller professzor úr 1949 óta él az Egyesült Államokban. Most vonult nyugdíjba. Mi volt tanítványai mindig kedvesen emlékszünk reá, és itt a KAPOCS első számában kívánunk jó egészséget és az Isten segítségét kérjük a további munkáihoz.

Magyar erdőmérnökről elnevezett új mexikói madáralfaj, a Spinus psaltria witti. Dr. Peter R. Grant angol ornitológus Közép-Amerika / Nayarit tartomány / és a hozzátartozó szigetek madárfaunáját tanulmányozta. Felmérése feltárta, hogy a Csendes-óceáni Tres Marias szigetcsoporton élő Spinus psaltria / egy csízfaj / egyedei úgy színre, mint méretre eltérnek a faj eddig ismert alfajaitól, tehát egy új, eddig még le nem írt alfajjal állunk szemben. Grant elnevezte ezt az új alfajt a British Columbia-i Egyetem Gerinces Állattani Múzeumának vezetőjéről, Witt Lajos professzorról Spinus psaltria witti-nek. Grant ezzel az elnevezéssel nemcsak kifejezte köszönetét Witt professzor úrnak a mexikói madárfauna taxonómiai feldolgozásához nyújtott segítségéért, hanem egy magyar erdőmérnök nevét örökítette meg, és vitte be a tudomány világába.

Spinus psaltria witti élőhelye a Tres Marias szigetcsoportnak San Juanito, Maria Madre, Maria Magdalena és Maria Cleofas szigetei, / szélesség 21^0 – 22^0, hosszúság 106^0 – 107^0 /.

Leközölve: Grant, P. R. 1964. A new subspecies of Lesser Goldfinch from Mexico. Condor 66: 512-514.

– – –

A BELÉPÉSI NYILATKOZAT KITÖLTÉSE:

A belépési nyilatkozat egyes pontjait a fenti javaslatok alapján állítottuk össze. Az abban foglaltakat szeretnénk közölni a volt soproni tanárokról és diákokról. Viszont lehet valakinek az a felfogása, hogy azok bizalmas jellegűek. Így, aki nem kívánja valamely adat közlését, szíveskedjék azt piros irónnal zárójelbe tenni, és egy „X” betűvel megjelölni.

Ad 7. az alábbi tájékoztatást fűzzük: A rövid életrajz főbb pontjai lehetnek: betöltött munkakörök, irodalmi vagy szakmai egyesületek tagsága, végzett tanulmányok és szerzett diplomák / B. F., Ph. D. /, [olvashatatlan] idegen nyelvek pl. soil sc. botany, zoology.

A 10-15 soros, gépelt életrajzot külön kérjük megadni, mert megkönnyítené munkánkat.

Ad 9. ezáltal egy / toll x gépelt / egyszerűen orosz-szótár is küldhető, ha utánpótlást a következőkben történik, majd lesz.

A belépési nyilatkozatokat kérjük az alábbi címre visszaküldeni: [olvashatatlan], Box 1432 Station A. G. Canada.

TÁVLATOK . . . .

Közel tíz esztendeje, hogy elhagytuk Sopront. Negyedik éve már hogy bezárult a Vancouverben letelepedett Főiskolánk kapuja.

Az elmúlt idő mindannyiunk életében sok esemény tanúja volt és lassan történelemmé vált. Ma már csak távlatból nézzük az eseményeket és ezért szebbnek látjuk, mint az valóban volt.

Nem hiszem, hogy ezeknek az éveknek az emléke bárkiben is nyomtalanul eltűnt volna és eszünkbe ne jutna néha, hogy egykoron összetartoztunk.

A nagy idegen tájak országútján vannak közös állomásaink, ahol találkozunk és köszöntjük egymást. Ilyenkor büszkék vagyunk a közös gyökerekre. De az élet rohan, az idő múlása és a távolság meggyengíti a kapcsolat szálait. Futó ismerősként megyünk el egymás mellett aztán pihenve a közös emlékeken, elfeledve tanárt és barátot és az egykor közösen szolgált ügyünket. Miért ne lehetnénk szorosabb kapcsolatban egymással?

Kár lenne, ha az elmúlt évek sikerei és története, mely az otthoniak előtt éppenúgy mint az uj hazánk előtt is elismert, feledésbe menne. Sajnálatos méltó lenne, ha széthullanánk annak tudatában, hogy meg sem próbáltuk fenntartani kapcsolatainkat és ápolni örökségünket.

Ezek a gondolatok indítottak arra múlt decemberben, hogy felvessem a velem kapcsolatot tartó volt soproni tanárok és diákok előtt – alakítsuk meg a Soproni Öregdiákok Egyesületét és indítsunk egy évente kétszer megjelenő tájékoztatót KAPOCS címen. Akiknek erről írtam nagy többségben egyetértettek a tervvel és így lett a tervből elhatározás. A részleteket a KAPOCS első száma viszi hírül azoknak, akiknek tudjuk a címét.

Hangsúlyoznom kell, hogy szervezkedésünk nem politikai jellegű. Alakítandó Egyesületünk célja a kapcsolatok fenntartásának szervezése és koordinálása a Selmecen vagy Sopronban végzett öregdiákok köréből. Tagokként azokat tartjuk majd nyilván, akik akaratukat a mellékelt kérdőíven kinyilvánítják és résztvesznek az Egyesület tartalmi fejlődését szolgáló közös munkában.

Az együttműködéshez nem sok erőfeszítés kell. Egy kis akarat – összetartani, egy kis szeretet – az ügy iránt. Ez nem lehet nehéz azok számára, akik valami közösséget éreznek az ALMA MATER-REL és a MAGYARSÁGGAL.

Kívánom, hogy a KAPOCS erősödjék és fejlődjék közöttünk. Induljon el egy eredményes, baráti együttműködés – fenntartani szellemi értékeinket a jövő számára. Bizonyítani, hogy a mi emmigrációnk egyedülálló az emmigrációs történelemben – az összetartozás ápolásában.

Roller Kálmán.